

PROJECTESD

ALREDEDOR DE TODOS JUNTOS, UNA ENTRE TANTAS

KIRSTINE ROEPSTORFF, MICHALIS PICHLER, JORDAN WOLFSON, JENNY PERLIN, NIKOLAJ RECKE, SEBASTIÁN ROMO, ANGELO FERREIRA DE SOUSA
COMISSARIADA PER VÍCTOR PALACIOS AMB LATITUDES (MAX ANDREWS I MARIANA CÁNENA LUNA)
I KIRSTINE ROEPSTORFF

9 Juny- 5 Agost, 2006

Inauguració: 8 Juny, 19:30 h

La iniciativa es concebuda, sobretot, com un exercici de col.laboració entre les parts involucrades (artistes, espectadors, galeristes, comissaris, col·leccionistes, etc.) Degut a aquest simple principi, el perfil de l'exposició està articulada per una sèrie de circumstàncies relacionades amb la pròpia dimensió col·lectiva de qualsevol mostra grupal i no per una sola veu que ho avaluï o determini. Així, aquesta experiència es concebuda com una activitat autoreflexiva sobre els accidents que llença el fet d'actuar col·lectivament, dins d'un espai comú, en un moment donat. L'exposició preten, tan com es possible, enfatitzar la seva condició d'híbrid i obviar tant la recerca a ultrança d'una equilibrada escenificació com l'ús d'un maquillatge discursiu que justifiqui la presència conjunta dels treballs seleccionats.

Assumir allò establert amb anterioritat emplaça l'exposició en un terreny incòmode, poc fiable o seductor. D'alguna manera, allò que es dedueix aquí es un plantejament en el que causa i efecte s'embarquessin en un argument tautològic: una exposició col·lectiva sobre els elements que integren una exposició col·lectiva. Sense un tema específic, òrfe de concepte, la mostra inevitablement articula un discurs sobre sí mateixa. En conseqüència, les obres exposades queden sotmeses a una acèfala estructura col·lectiva on brilla l'unitat i la diferència entre cadascuna de les obres. Despullades d'un embolcall que les homogeneïtzi, la negociació de l'espai, del diàleg i del protagonisme esdevé amb sort, el punt d'inflexió d'aquest assaig expositiu.

L'exposició *Alrededor de todos juntos, una entre tantas* és un galimaties que esbossa una utòpica experiència grupal en procés. El motiu que ha donat lloc a aquest títol, es troba en els lemes –molts d'origen llatí– que descriuen models de col·lectivitat o convivència com: *E pluribus unum* (Un entre molts), *In varietate concordia* (Unitat en la diversitat), *Plus quam circulum* (Més que un club), *Maior singulis, universis minor* (Més gran que cadascun, menor que tots junts). Les dos primeres llegendes destaquen per les seves ineludibles connotacions sociopolítiques. *E pluribus unum* era entre 1782 i 1956 el lema oficial dels Estats Units d'Amèrica. Després d'una llarga història de mocions –per part de congressistes de sòlida fe cristiana– encaminats a esmenar aquest lema, va resultar bruscament substituït pel célebre *In God We Trust*, durant el mandat presidencial de Dwight David Eisenhower. Pel que fa a *In varietate concordia* hem d'assenyalar que, des de l'any 2000, va ser adoptada –quasi simultàneament– com a consigna de la Unió Europea i de la República de Sudàfrica.

Seria contradictori i fictici assignar als treballs que conformen la mostra un segell particular o una dimensió política en comú, és viable assenyalar que, des de molt diversos enfocaments, s'introdueixen temporalment en els meandres existencials que suposa el fet d'autoreconeixement com a part d'un entramat col·lectiu, la voluntat de coadjuvar en una empresa i/o qüestionar patrons de conducta. Els límits, els vicis i els moments de canvi en les formes de representar, negociar o regular la convivència, l'associació i la diferència estan presents d'una manera més o menys evident. No obstant això, tot allò dit fins ara és només una pista, un fragment d'allò que comprenen els treballs exposats. Les arestes restants d'aquesta col·laboració queden a disposició del públic. Tal com va apuntar Søren Kierkegaard, l'art de l'espectador "no consisteix en una altra cosa que en descobrir allò que està ocult".

Víctor Palacios

Amb la col·laboració de Latitudes (Max Andrews & Mariana Cánena Luna)

Kirstine Roepstorff's treballa amb collages de gran escala i escultures utilitzant imatges trobades i materials propis del seu entorn. "El que m'agrada del collage", explica Roepstorff, "és que fa referència directa a la nostra realitat comú, a més de reflectir diferents versions de la mateixa; tot el que s'ensambla en una sola imatge pot arribar a semblar un malentès". Dibuint sobre l'estrident llegat de Hannah Höch, Roepstorff realitza fotomuntatges – instal·lacions i banderoles – que exploren i orquestran el potencial en motius que s'entrellacen. Utilitzant les vicissituds de temes com el mercat internacional de diamants, l'economia del deute o la relació entre terror i teràpia, el seu treball es configura a partir de pàgines de revistes, fotocòpies, lluentons i cintes en un exorcisme de luxe i degradació (Max Andrews). La peça de Roepstorff's presentada a ProjecteSD, *Scene one act two (Dried Head)*, 2005, parteix d'una sèrie més nombrosa, es un bon exemple d'aquesta pràctica.

Kirstine Roepstorff (Copenhagen, 1972) viu i treballa a Berlín i Copenhagen.

New York Garbage Flag Profile (2003) presenta el projecte de l'artista berlinès Michalis Pichler's el qual durant 6 mesos es va dedicar a recollir i documentar gots de plàstic, caixes de pizza, diaris i tot tipus de material produït industrialment que contingués imatges de la bandera americana. Fotografiats en papereres, albellons o racons de l'espai públic de Nova York on van ser trobats, tots els articles van ser catalogats amb informació

PROJECTESD

ALREDEDOR DE TODOS JUNTOS, UNA ENTRE TANTAS

KIRSTINE ROEPSTORFF, MICHALIS PICHLER, JORDAN WOLFSON, JENNY PERLIN, NIKOLAJ RECKE, SEBASTIÁN ROMO, ANGELO FERREIRA DE SOUSA

COMISSARIADA PER VICTOR PALACIOS AMB LATITUDES (MAX ANDREWS I MARIANA CÁNEPA LUNA)
I KIRSTINE ROEPSTORFF

9 Juny- 5 Agost, 2006

Inauguració: 8 Juny, 19:30 h

sobre el lloc on van ser trobats, la data en que foren trobats, el nombre de banderes, o de bandes i estrelles que contenien. Cada registre també inclou una descripció completa del text que apareixia a cada article. Quasi 300 fotografies s'organitzen en parells que mostren el lloc on van ser recollits abans i després de que l'artista intervingués (Rachel Bers, Printed Matter, NY). Una sòlida peça de fotografia conceptual i poesia concreta en la qual Pichler mostra el seu interès per l'objecte però també per l'espai que aquest deixa quan desapareix: "object perdu" contraposat a "object trouvé". El treball es presenta a ProjecteSD juntament amb el llibre del mateix títol, publicat per Revolver el 2005.

Michalis Pichler (Berlin, 1973) viu i treballa a Berlin.

Les pel·lícules, vídeos i instal·lacions de Jordan Wolfson estan compostats amb generosa elegància formal i conceptual, quedant oberts a la resposta interpretativa i emocional de l'observador. Dotats d'una memòria melancòlica, expectació o dubte, els seus treballs sovint evoquen instants de canvi. A *Day (2006)*, una nova peça d'àudio específicament produïda per l'exposició, presenta el registre sonor d'una encesa de llumins. Simple, elegant i subtil, *Day* és, segons Wolfson, una història i una narrativa en la que tots els moments s'han eliminat excepte un. L'artista troba en el so (i inevitablement en la imatge) de l'encesa d'un llumí una metàfora del principi d'una invenció, un moment de canvi, destrucció, de vida o mort. Presentada en un reproductor de cinta magnètica, la peça s'articula com una construcció en la que l'equip és part integrant de l'obra. Aquesta composició contrasta amb la fragilitat, i intangibilitat d'aquest treball a la vegada que afegeix una via cap a ell. Com va escriure la comissària Beatrix Ruf, " el treball de Wolfson ens condueix amb la imatge i l'evocació cap el dubte, la fragilitat i l'ambigüetat dels patrons en els que les nostres emocions cauen".

Jordan Wolfson (New York, 1980) viu i treballa a New York i Berlin.

Jenny Perlin situa la seva pràctica artística en un espai de recerca i descobriment. El seu principal mitjà es el cine. Algunes de les seves filmacions són realitzades a partir d'imatge real, en el que sembla integrar-se dins d'un model convencional de cinema documental, en altres casos utilitza animacions de dibuixos, que l'artista també tracta com "documentals". En cada aspecte de la seva pràctica, tracta d'aprop la forma en que les maquinacions socials es reflexen en els aspectes més mínims de la vida quotidiana. Bé sigui copiant un rebut de Wal-Mart, un titular de Reuters, o filmant entrevistes a la tenda de la cantonada, el seu interès està en la forma en que els esdeveniments de la història afecten detalls específics de la experiència humana. *Amend (2005)* és una pel·lícula d'animació que combina la definició del diccionari d'Oxford del verb "amend" amb l'índex de pàgines d'un llibre del 1927 titulat *The Invert*, i llistes de lleis contra la sodomia recentment recollides de llibres d'alguns estats d'Estats Units. La filmació es complementa amb una sèrie de dibuixos a llàpiz que configuren la mateixa pel·lícula. A *Associated (2006)*, Perlin filma una botiga del seu barri a Brooklyn, originalment un supermercat de la cadena Associated, des de que s'obre fins que tanca el dia 4 de Juliol de 2004 (Independence Day). Filmada cada dues hores, la pel·lícula desvela poca cosa excepte els patrons inamovibles d'una jornada de 14 hores de treball. L'entrevista amb el propietari Charles Leem reflexa la història de la tenda i els seus músics favorits.

Jenny Perlin (Williamstown, Massachussets 1973) viu i treballa a New York.

Espai i temps són dos conceptes bàsics en el treball de Sebastián Romo. Per mitjà de fotografies, escultures, dibuixos i intervencions de caires diversos articula el seu treball teixint flexibles estructures connectives que enfatitzen la presència d'allò transitori, fràgil i imprevisible. A *La Voluntad en la Naturaleza, según Schopenhauer, 2006*, Romo reprèn una peça anterior. Es tracta d'una escultura que consisteix en una sèrie de plantes en diverses fases de creixement, una per cada any de la vida de l'artista, aliniades sobre una estructura de fusta que reposa sobre quatre fràgils potes. Una de les potes reposa sobre el llibre *The world as Will and Representation* de Schopenhauer. Es tracta d'una obra sobre el temps i els processos de creixement, que reflexiona sobre la idea d'una peça en transformació, en canvi, sobre la idea de recerca i representació.

Sebastián Romo (México D.F., 1973) viu i treballa a México D.F.

Per Nikolaj Recke, l'art és un intent continu de realitzar art, i de reflexionar sobre el repte que això suposa - transformar l'intent d'una impossibilitat en una possibilitat estètica. Els seus treballs sovint són referències directes i qüestionaments sobre obres i/o artistes conceptuals molt reconeguts. A la seva peça presentada a ProjecteSD, l'intent més simbòlic d'aquesta impossibilitat, *Knowing You, Knowing Me (1997)* és un treball

PROJECTESD

ALREDEDOR DE TODOS JUNTOS, UNA ENTRE TANTAS

KIRSTINE ROEPSTORFF, MICHALIS PICHLER, JORDAN WOLFSON, JENNY PERLIN, NIKOLAJ RECKE, SEBASTIÁN ROMO, ANGELO FERREIRA DE SOUSA

COMISSARIADA PER VICTOR PALACIOS AMB LATITUDES (MAX ANDREWS I MARIANA CÁNEPA LUNA)

I KIRSTINE ROEPSTORFF

9 Juny- 5 Agost, 2006

Inauguració: 8 Juny, 19:30 h

videogràfic en el que es presenta la correspondència per e-mail amb l'artista Robert Morris en relació a les seves conegudes escultures de feltre, i la possibilitat d'un encontre entre ells. L'obra es planteja com un vídeo en silenci amb text i imatges ralentitzades. En realitat l'encontre no es va arribar a produir mai. Recke transforma l'intent fallit en un intent de comunicació "readymade".

Nikolaj Recke (Copenhagen, 1969) viu i treballa a Copenhagen.

El treball d'Angelo Ferreira de Sousa opera a partir dels llenguatges institucionals vigents – i més o menys universals – en els símbols, en la publicitat, en els clichés, allò que resulta en un "joc" irònic, sovint de paraules, intentant boicotejar sistemes, i ampliar la comunicació, la denúncia, el riure. *Brûle*, 2006, és una peça videogràfica grabada als carrers d'Oporto quan a França transcorrien els greus incidents a les afores de les principals ciutats, que es van saldar amb milers de cotxes cremats. Els personatges del vídeo imiten els gestos de la revolta francesa d'una forma extremadament subtil, repetint un joc infantil que utilitza l'alè, marcant els cristalls amb una sola paraula: "Brûle!" (Crema!). Una micro-intervenció, que desapareix amb el dia però que torna sempre que es donen les condicions d'humitat adequades fins que els vidres inexorablement són netejats. Aquesta peça d'Angelo Ferreira es relaciona amb una mínima intervenció, la frase "Ignis lucet omnibus" (el foc il.lumina a tots) dibuixada en una de les parets exteriors de la galeria, la seva versió transformada de la frase "Sol lucet omnibus" lema utilitzat en una de las universitats portugueses i que Ferreira de Sousa transforma irònicament buscant una relació amb la seva peça Brûle.

Angelo Ferreira de Sousa (Oporto, 1975) viu i treballa a Barcelona i Oporto.

Agraïments:

Annett Gelink Gallery, Amsterdam

Peres Projects Gallery, Berlin

T293, Nápoles

Plumba art gallery, Oporto

The Danish Arts Council's Committee for International Visual Art

Per demanar documentació addicional i/o informació sobre els artistes contactar:

Silvia Dauder i Laura Polo al Tel./Fax: + 34 93 488 1360, info@projectesd.com

Horari de galeria: dimarts a dissabte d'11:30 a 20:30